Р Е Ш Е Н И Е
№ 3708

гр. София, 03.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 18 състав,** в публично заседание на 05.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **4483** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от К. Н. К. - управител, срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/07.03.2012 г., издаден от Б. В. М. – главен инспектор по приходите в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – С., първоначално мълчаливо, а впоследствие и изрично потвърден с Решение № 2163/03.09.2012 г. на директора на Дирекция „О.” – С. при Централно управление (ЦУ) на НАП.

Жалбоподателят оспорва РА в частта на отказано право на данъчен кредит по реда на Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди м.01, м.02, м.03, м.04, м.05, м.06, м.07, м.10, м.11 и м.12.2009 г. в размер на 144 661,58 лв. Излага доводи за незаконосъобразност на акта. Изтъква съображения за допуснати процесуални нарушения при връчването на Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице (ИПДПОЗЛ) до [фирма]. По същество посочва, че представените документи срещу РА № 1009252/21.03.2011 г. (отменен при предходната ревизия на жалбоподателя) доказват реалността на спорните доставки на другите процесни доставчици – [фирма], [фирма] и [фирма]. Съобразно изложените в жалбата мотиви отправя искане за отмяна на РА № [ЕГН]/07.03.2012 г. като постановен в противоречие с материалноправните и процесуалноправните разпоредби на закона.

В проведените по делото съдебни заседания жалбоподателят се представлява от

процесуален представител – адвокат Ш., който моли съда да уважи жалбата по изложените в нея основания. Посочва, че ревизията е извършена едностранно като не е приложен основният принцип на безпристрастност от органите на данъчната администрация. Представя писмени бележки.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика" („ОДОП") – С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана по мотиви, изложени в решението на директора на Дирекция „О." – С.. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за законосъобразност и обоснованост на оспорения РА.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

РА № [ЕГН]/07.03.2012 г. е издаден от Б. В. М. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С. в резултат на данъчна ревизия за определяне на задълженията на [фирма] по реда на ЗДДС за данъчни периоди от 01.01.2009 г. до 31.07.2009 г. и от 01.10.2009 г. до 31.12.2009 г. Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1108973/28.07.2011 г, издадена от В. С. М. на длъжност началник сектор „Ревизии" в дирекция „Контрол" при ТД на НАП – С.. Заповедите са издадени от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП – С.. Ревизията е повторна и е във връзка с Решение № 1178/13.07.2011 г. на директора на дирекция „О." - С.. Определен е срок за извършване на ревизията до три месеца, считано от датата на връчване на заповедта.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е съставен Ревизионен доклад (РД) 1108973/28.12.2011 г., връчен по реда на чл. 32 ДОПК. РД има съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК. Ревизираното лице не се е възползвало от правото си да подаде възражение по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК.

Ревизията приключва с РА № [ЕГН]/07.03.2012 г., издаден от Б. В. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., компетентен орган, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, определен със Заповед за определяне на компетентен орган (З.) № К 1108973/05.01.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията. РА е връчен на 07.05.2012 г. С РА компетентният орган изцяло е възприел констатациите от РД, като съгласно таблица 1 към РА за ревизираните периоди са определени задължения за данъци и лихви общо в размер на 177 514,42 лева.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА е постъпила жалба от ревизираното дружество с вх. № 53-06-1308/19.05.2012 г. по регистъра на ТД на НАП - С. и вх. № 23-22-1583/01.06.2012 г. по регистъра на дирекция „О." – С..

С Решение № 2163/03.09.2012 г. на директора на Дирекция „О." при ЦУ на НАП, постановено при условията на чл. 156, ал. 6 от ДОПК (във връзка с постъпила жалба в АССГ с вх. № 53-00-766/27.08.2012 г.), жалбата на ревизираното лице е приета за неоснователна и РА № [ЕГН]/07.03.2012 г. е потвърден изцяло.

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в законоустановения срок срещу РА, който е обжалван по административен ред, се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и

обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.
Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваният РА № [ЕГН]/07.03.2012 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия, съгласно цитираната З. № К 1108973/05.01.2012 г., издадена от лицето, възложило ревизията и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 от ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.
На следващо място, настоящият състав не приема наведените от страна на жалбоподателя доводи за процесуални нарушения. Органът по приходите е направил служебна проверка в регистъра на НАП, при която е установено, че [фирма] е търсено на декларирания от него адрес за кореспонденция - [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.1.
По приложението на материалния закон – ЗДДС:
В хода на ревизията, с оглед събиране на доказателства и установяване на факти от значение за определяне на резултатите за ревизираните данъчни периоди, на жалбоподателя по реда на чл. 32 от ДОПК е връчено ИПДПОЗЛ с изх. № 05-53-06-824/09.08.2011 г. като проверяващите отбелязват, че към датата на съставяне на РД не са представени исканите документи, в т.ч. първични счетоводни документи и съответните осчетоводявания на фактурираните доставки.
От проверяващите са инициирани насрещни проверки на доставчиците на ревизирания субект, като в резултат от установените при проверките факти и обстоятелства и въз основа на преценка на представените от ревизирания субект документи, е отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК].
1.На жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 265,60 лв. за данъчен период м.10.2009 г. по фактура № 216/30.10.2009 г., издадена от [фирма] с предмет на доставка стоки (строителни материали).
В хода на ревизионното производство е констатирано, че при предходната ревизия от жалбоподателя е представено само копие на фактурата, придружена с фискален бон. Не е представен договор, приемо-предавателен протокол, доказателства за произход на стоката, наличие на персонал, търговски обект или складова площ, транспортни и др. документи, относими към доставката. От проверяващите е направена проверка в информационната система на НАП, при която е установено, че дружеството няма съответната кадрова обезпеченост за извършване доставка на материали и не е регистрирало наличие на обект. Не са представени доказателства за реалност на процесната доставка.
2.На жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 67 666,40 лв. за данъчни периоди м.01, м.02, м.03, м.04.2009 г. по фактури, издадени от [фирма], в размер на 22 527,60 лв. за данъчните периоди м.11 и м.12.2009 г. по фактури, издадени от [фирма] и в размер на 38 536,80 лв. за данъчните периоди м.05, м.06, м.07.2009 г. по фактури, издадени от [фирма], всичките с предмет на доставка строителни услуги.

В хода на проверката за посочените доставчици са представени копия на фактури, Договори за строителство и Протоколи обр. 19 за приемане на СМР. Жалбоподателят е представил и Договор с [фирма] с ЕИК[ЕИК], Нотариален акт (НА) за учредяване право на строеж върху поземлен имот срещу задължение за построяване на сграда № 115/22.05.2008 г. и НА за покупко-продажба на недвижим имот № 110/14.07.2010 г.
Представен е Договор за строителство от 31.10.2008 г. между [фирма] и [фирма], съгласно който последният приема в свое задължение, работници и инвентар да изпълни качествено и в срок изпълнение на груб строеж на обект „Офис сграда с магазини и складове“ в[жк], [населено място]. Срокът за изпълнение на възложените СМР се определя съгласно Линеен календарен график, неразделна част от договора. В Договора обектът е посочен общо, без да е конкретизиран адресът. Не е приложен Линейният график, като неразделна негова част.
От представените Протоколи обр. 19, проверяващите са установили, че инвеститори са „С. Б. К.“ с ЕИК[ЕИК] за обект „Комплекс Цариградски“, подобект кв. № 30 и [фирма] за обект „Офис сграда с магазини и складове“ в[жк] [населено място]. Според Договор за строителство от 05.01.2009 г. с [фирма], [фирма] приема да извърши със свои работници и инвентар груб строеж на обект в[жк], „Офис сграда“ [населено място]. Проверяващите са приели, че в посочения договор обектът не е достатъчно конкретизиран. Приели са също, че ако между трите страни съществува договореност за един и същи обект, извън всякаква логика е договорът между изпълнителя [фирма] и подизпълнителя [фирма] значително да предхожда този с инвеститора [фирма]. В хода на проверката договор с другия инвеститор „С. Б. К.“ за обект „Комплекс Цариградски“, подобект кв. № 30 не е представен. Констатирано е, че в нито един от договорите не е отразено материалите за грубия строеж за чия сметка са, кой и как ще ги доставя. Извършена е проверка в информационната система на НАП при която е констатирано, че [фирма] няма кадрова обезпеченост. В Дневника за покупки на [фирма] за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2011 г. са включени само три фактури от 24.04.2009 г., 30.04.2009 г. и 29.05.2009 г., издадени от [фирма], с предмет на доставка „материали“.
Представен е Договор за строителство № 1/14.09.2009 г. между [фирма] и [фирма], съгласно който последният приема в свое задължение, работници и инвентар да извърши СМР на Жилищна сграда в[жк], [улица]. Екипът от проверяващи е установил, че Линейният календарен график, като неразделна част от договора, липсва, а посоченият адрес [улица]не съществува на картата на [населено място]. Прието е, че представените НА за учредяване право на строеж върху поземлен имот срещу задължение за построяване на сграда в местността „М. ливади-запад“ № 115/22.05.2008 г. и НА за покупко-продажба на недвижим имот № 110/14.07.2010 г., касаещи имот в район „В.“, [улица], по никакъв начин не доказват връзка с цитирания по-горе договор за строителство. Отново е направена проверка в информационната система на НАП, при която е установено, че дружеството декларира 4 лица на трудов договор на длъжност „работник строителство“, но в хода на ревизията не са представени доказателства за реалното съществуващи правоотношения с дружеството и реално положен труд - трудови договори, ведомости за заплати, счетоводни регистри.
От представения Протокол № 1 обр. 19/30.11.2009 г., органите по приходите са стигнали до извода, че извършените работи са както следва: 1 250 кв.м. замазка, 2 500 кв.м. гипсова мазилка, 2 500 кв.м. хидроизолация - 2 пласта, 220 кв.м. мембрана

водоустойчива и 500 кв.м. вароцементова мазилка. На база на посочения извод е счетено, че кадровата обезпеченост на доставчика не само не е доказана, но и е недостатъчна за извършване на посочения обем работа за такъв кратък срок. Отделно от това е отбелязано, че обектът, посочен в Протокол № 2 от 30.12.2009 г., е най-общо формулиран като „жилищна сграда в кв. Б.“, а отчетеното в него -„направа на В и К инсталация“ не е предмет на цитирания договор.

Относно [фирма]:

Представени са Договори за строителство от 01.05.2009 г. с подизпълнителя [фирма] за извършване на груб строеж на обект „Цариградски комплекс“ [населено място] и от 07.05.2009 г. за обект „Офис сграда в кв. Хладилника“ [населено място]. Направените изводи са аналогични на гореспоменатите констатации - обектите не са конкретизирани с точен адрес, липсва Линеен календарен график. Посочено е, че от приложените Протоколи обр. 19 е видно, че и в този случай инвеститори са „С. Б. К.“ Е. (за обект „Комплекс Цариградски“ - не е представен договор с инвеститора) и [фирма] (за обект „Офис сграда в кв. Хладилника“ - гореспоменатия договор.

Общо за дружествата- доставчици на [фирма] е установено, че същите са дерегистрирани по ЗДДС по инициатива на орган по приходите, имат данъчни и осигурителни задължения в особено големи размери, включително по влезли в сила РА и нямат нает персонал. Във връзка с фактурираните доставки не са представени договори, приемо-предавателни протоколи, количествено-стойностни сметки, доказателства за нает персонал, транспорт, Д., складови площи, търговски обекти и други относими доказателства.

Предвид така установената фактическа обстановка, ревизиращият орган е приел, че не са представени доказателства за реални доставки по процесиите фактури и на основание чл.71, т.1,чл. 68, ал.1, т.1 и чл. 69 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС с РА е отказано на жалбоподателя правото на приспадане на данъчен кредит в описания по-горе размер.

С оглед на така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Понятието доставка на стока е дефинирано в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС - това е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката. Разпоредбата на чл. 5, ал. 1 от ЗДДС определя като стока всяка движима и недвижима вещ, включително електрическа енергия, газ, вода, топлинна или хладилна енергия и други подобни, както и стандартният софтуер. Алинея втора на същата разпоредба изключва от понятието стока парите в обръщение и чуждестранната валута, използвани като платежно средство. Според чл. 8 от ЗДДС услуга по смисъла на закона е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обръщение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство. Установяването на доставката или нейното реално осъществяване, в случаите когато се касае за минал период спрямо този на проверката, следва да бъде направено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя. По-конкретно, когато се касае за доставка на стока следва да се установи дали получателят разполага със същата или съответно доказателства за разпореждане със стоката или влагането ѝ в продукция. В случай че се касае за извършване на услуга, следва да бъде удостоверен резултатът от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото. Необходимо е да се извърши проверка във връзка с осчетоводяването на разхода при доставчика, а именно: дали последният е осчетоводил разходи във връзка с конкретната доставка и налице ли е осчетоводен

приход, съпоставим на този разход. За упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит не е достатъчно единствено притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 ЗДДС, а трябва да е изпълнено изискването да са налице реално осъществени облагаеми доставки. В този смисъл е и т. 31 от решение на Съда (трети състав) от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 г., съгласно която: „За да се установи обаче, че на основание на тези доставки на стоки е налице правото на приспадане, посочено от Б., е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от Б. за извършването на облагаеми сделки.".

В тежест на получателя по доставката е да удостовери, че реално е придобил собственост върху стока или се ползва от резултата на извършена услуга. В случая не са представени доказателства, от които да се установява реалното получаване на материалите по фактурите, както и не се установява в каква конкретна дейност тези материали са били вложени. Не е извършена проверка в счетоводството на доставчиците, с която да се установи какви разходи са извършени във връзка с изпълнението на доставките, какъв е произхода на стоката и как е съхранявана. В тежест на жалбоподателя е да ангажира доказателства, включително и счетоводна експертиза, посредством които да установи съществуването на посочените обстоятелства. Такива доказателства не са представени както в ревизионното, така и в настоящото производство. На жалбоподателя, от страна на съда са дадени указания за обстоятелствата, които следва да бъдат установени и е предоставена възможност за ангажиране на експертиза. Не са представени доказателства за установяване на твърденията, изложени в жалбата, нито е ангажирана съдебносчетоводна и/или съдебнотехническа експертиза, т.е. оспорващият не се е възползвал от дадената възможност да ангажира доказателства, проявявайки процесуално бездействие по време на настоящия процес. В този смисъл със свое решение от 6 декември 2012 г. по дело C-285/11 С. в т. 32 се е произнесъл, че съдът е длъжен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали жалбоподателят може да упражни право на приспадане на данъчен кредит по процесните доставки. Въпреки изричните указания на съда, жалбоподателят не е представил доказателства в подкрепа на тезата си, че по процесните фактури е осъществена реална доставка. При липса на доказателства за реалността на доставките, неправилно би било съдът да пренебрегне това обстоятелство и да признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. Н. факт е неосъществен факт. При липса на извършена престация по двустранна сделка (обратното не се установи по делото) нормално и логично е

знание за това да има и при двете страни по тази сделка.
Следва да се посочи, че по аргумент от чл. 154 ГПК в тежест на жалбоподателя, като лице, черпещо изгодни за себе си правни последици – претендираното право на данъчен кредит, е да докаже реалността на процесните доставки. В конкретния случай, в хода на ревизионното производство от [фирма], във връзка с процесните доставки са представени само доказателства, които представляват фактури, договори и протоколи за установяване завършването и разплащането на натурални видове СМР. Тези документи не се ползват с материална доказателствена сила и следва да бъдат преценявани с оглед всички останали доказателства, относими към спорните доставки. Представянето на частни документи, от които оспорващото дружество черпи изгодни за себе си правни последици - фактури, договори, протоколи, не е достатъчно да се приеме, че те обективират конкретно извършена дейност. Те следва да са придружени с други доказателства, насочени към установяване на основната, водеща предпоставка за признаване на правото на данъчен кредит – облагаема доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 ЗДДС. Такива доказателства в административното и съдебното производство не са представени. Не е установено, че доставчикът разполага с ресурс, както човешки, така и материален за обезпечаване изпълнението на услугите, както и че същият е разполагал със стоките, описани във фактурите. Не е установено какви разходи: за материали, възнаграждения, консумативи и др. е направил доставчикът, за да може да реализира СМР, посочени във фактурите, респ., за да образува тяхната стойност. Липсват доказателства за материално-техническа обезпеченост за извършване на услугите. Относно фактурираните СМР, видно от установеното в хода на ревизията липсват доказателства за персонал, който реално да извърши услугите. С оглед предмета на спорните фактури - СМР, при извършване на същите следва да се използва труд на наети по трудови или граждански договори работници. Видно от доказателствата, събрани в административното производство доставчиците не разполагат с персонал, необходим за съответната дейност. Доказателства в обратния смисъл не са представени и пред настоящата инстанция. При липса на доказателства, че посоченият доставчик разполага или е разполагал към момента на издаване на фактурите с необходимия ресурс за изпълнение на доставките и при липса на доказателства за направени от този доставчик разходи, с които да се обезпечи изпълнението на доставките не може да се приеме, че жалбоподателят е получил съответните стоки и услуги от конкретно посоченият издател на фактурите, по които се претендира право на данъчен кредит. Посоченото е основание да се подкрепи изводът на органите по приходите, че в случая не е обосновано реално извършване

на доставка.
Изложеното не противоречи на приетото от С. в решение от 21 юни 2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11, тъй като в т. 63 е посочено, че според практиката на съда, държавите-членки следва да проверят декларациите на данъчно задължените лица, отчетите на същите и другите относими документи /вж. Решение от 17 юли 2008г. по дело № С-132/06, т. 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело № С-188/09, т. 21/. В т. 64 е посочено, че за тази цел Директива 2006/112 и по-конкретно член 242 от нея задължава всяко данъчно задължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. В случая, за да установят реалността на документираните услуги, с оглед разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ДОПК, вменяваща задължение на органите по приходите да събират служебно доказателства, от ревизиращия екип са инициирани насрещни проверка на доставчиците, за целите на които са изготвени и връчени по надлежния ред ИПДПОЗЛ. В отговор на тези искания не са представени доказателства. Ревизиращите органи са анализирали задълбочено наличната информация и са извършили необходимите служебни проверки, в резултат на което се е формирало становището, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по спорните фактури, тъй като липсват безспорни доказателства за реалното осъществяване на документираните с тях доставки именно от посочените доставчици.
Настоящата инстанция споделя така формирания извод, тъй като намира, че съвкупната преценка на събраните в хода на ревизионното производство доказателства не позволява да бъде прието, че издадените от [фирма], [фирма], [фирма] и „ВДФ Б.“ фактури документират реално извършени доставки. В случая се касае за установяване на правнорелевантните за спора факти, а именно, че доставчикът е можел да извърши съответните услуги. Тези факти по отношение на процесните фактури не са установени. Независимо от представената документация, съдът не може да направи извод, че доставките са осъществени в действителност или най-малкото в обема, в който се твърди и точно от лицето, посочено като изпълнител на услугата.
Ненамирането на доставчиците на адресите за кореспонденция и непредставянето на изисканите от тях документи в хода на ревизионното производство не изключват възможността жалбоподателят да представи достатъчно доказателства в подкрепа на тезата си за правомерно упражняване на право на приспадане на данъчен кредит, но това в настоящото производство от страна на [фирма] не е сторено. Съдържащите се по преписката документи не доказват извършването на реални доставки като основна предпоставка

за възникване правото на данъчен кредит. Предвид установеното при насрещните проверки на цитираните търговци, че не са представени изискани от органа по приходите доказателства относно извършване на доставките, наличие на материална, кадрова и техническа обезпеченост за извършване на доставките, счетоводна отчетност и кореспонденция във връзка с фактически извършени действия по представените договори, доказателства, конкретизиращи отделни изпълнени дейности, както и определянето на стойността им, правилно органът по приходите е формирал извода, че неоснователно са издавани фактури и е начислен данък, без реално да са извършени доставки.

На следващо място, относно възраженията на ревизираното лице за представени договори, установяващи отношенията между страните е необходимо да се отбележи, че в представените такива не е определен обемът на строителството и техническите характеристики на обекта. В представения договор за строителство липсва метод на определяне на цената на СМР и не е представена калкулация за различните видове строителни работи. Относно доставката по фактура № 216/30.10.2009 г., издадена от [фирма] с предмет на доставка стоки /строителни материали/, жалбоподателят не ангажира доказателства и не представи по делото складови разписки, издадени от материалноотговорно лице (МОЛ) при заскладяването им при себе си, нито стокови разписки, издадени от МОЛ при изписването им от негов склад. Не се представиха и доказателства за превоза на тези материали от склад на жалбоподателя до местата, където се твърди, че са вложени в СМР.

Безспорно е прието от съдебната практика, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС. Поради това, при преценка от страна на органите на приходната администрация дали е възникнало за получателя по доставките право на приспадане на данъчен кредит, същите имат правомощието да проверят дали отразените във фактурите доставки са реално извършени, именно от посочените доставчици и в посочените обеми. При положение, че както ревизираното лице, така и доставчиците не представят доказателства, от които да е видно, че доставката е реално осъществена, наличието на фактури и счетоводното им отразяване не е достатъчно основание за признаване на правото на данъчен кредит, тъй като фактурата сама по себе си не е данъчно събитие, а частен документ, от който жалбоподателят черпи изгодни за себе си правни последици, а именно формиране на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи

на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

Съдът споделя доводите на органите по приходите, че липсата на действително осъществена доставка по смисъла на ЗДДС обосновава извод, че ревизираното лице, дори и да притежава редовни от формална страна първични документи - фактури, то те не документират реално осъществени стопански операции и не доказват отразените в тях обстоятелства. Фактурите представляват частни свидетелстващи документи и тяхната материална доказателствена сила следва да бъде преценявана в съвкупност с останалите доказателства по делото.

На основание изложените съображения, настоящата инстанция намира, че оспореният ревизионен акт е издаден в съответствие с изискванията на процесуалния и материалния закон, поради което жалбата, подадена от [фирма] следва да бъде приета за неоснователна.

С оглед крайния изход на делото заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК във вр. с чл. 8 и с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на ответника сумата от 3 343,23 лева (три хиляди триста четиридесет и три лева и 23 ст.), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18 – ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от К. Н. К. - управител срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/07.03.2012 г., издаден от Б. В. М. – главен инспектор по приходите в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място], първоначално мълчаливо, а впоследствие и изрично потвърден с Решение № 2163/03.09.2012 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление - [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП разноски по делото в размер на 3 343,23 лева (три хиляди триста четиридесет и три лева и 23 ст.), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: